

**Jennie  
Godfrey**

Host

SUNDAY  
TIMES  
BESTSELLER

# Seznam podezřelých věcí

Třináct obětí, jeden sériový vrah a dvě  
školačky na stopě zločinu.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice  
2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The List of Suspicious Things

Copyright © Jennie Godfrey, 2024

Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.

Translation © Anna Halfarová, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3143-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3144-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3145-5 (MobiPocket)

*S láskyplnou vzpomínkou na Davida Godfreye*



## POZNÁMKA AUTORKY

V severní Anglii žije celá generace dospělých, kterou v dětství strašil přízrak vraha Petera Sutcliffa. Jedna z mých nejživějších raných vzpomínek se vztahuje ke dni, kdy ho dopadli a kdy se ukázalo, že ho znal můj otec. Dodnes mě děsí, jak blízko se k naší rodině dostal.

Tato kniha je poctou obětem, přeživším a také dětem, ze kterých jsou už dospělí a ke kterým sama patřím. *Seznam podezřelých věcí* je milostným dopisem, který jsem napsala hrabství Yorkshire.



# **Přání**



# 1

## Miv

Říct, že to všechno začalo vraždami, by bylo zjednodušení, ve skutečnosti to začalo, když se Margaret Thatcherová stala premiérkou.

„Aby ženská vedla zemi, to prostě není správné. Nejsou na to dělané,“ mudrovala tetička Jean v den, kdy byly vyhlášeny výsledky voleb. „Jako by ta banda předtím nebyla dost hrozná. Ta Yorkshire dovede do pekel, to vám teda povídám.“

Pobíhala po naší malé kuchyňce a rázně utírala linku, kterou jsem uklidila už před chvílí. Já jsem seděla u stolu s oloupanou laminátovou deskou, na sobě jsem měla hnědo-oranžovou školní uniformu a do cedníku jsem loupala hrášek. Vždycky když se nedívala, hodila jsem si pár kuliček do pusy. Chtěla jsem podotknout, že teta Jean je taky žena jako Margaret Thatcherová, ale teta nesnášela, když jí někdo skákal do řeči, a navíc jsme tu byly samy dvě, takže před jejími argumenty, kterých měla pěknou řadu, nebylo úniku. Bylo jich tolik, že je začala číslovat.

„Tak za prvé,“ pokývala hlavou, až jí šedivé kudrlinky poskočily, „stačí se na ni jenom podívat a hned vidíš, co

s ženskýma dělá moc: ztverdnu. Stačí jeden pohled a poznáš, že je bezcitná, no ne?“ Aby podtrhla význam svých slov, vzala z odkapávače vařečku a zamávala mi s ní před očima.

„Hmm,“ zabručela jsem.

Chvilku jsem si pohrávala s myšlenkou, že sem tam přikývnu a přitom si budu tajně číst knížku, jejíž roh jsem zatížila cedníkem, aby držela otevřená. Jenomže zatímco sluch tetičky Jean za moc nestál, její další smysly byly ostré jako břitva a ona by vmžiku zavětrila, že nedávám pozor.

„Za druhé, už sebrala mlíko těm ubohým děckám a taky vzala práci tvrdě pracujícím chlapům.“

Věděla jsem, že v tomhle bodě má aspoň částečně pravdu. Říkanka „Thatcherová, Thatcherová, mlíko vzala, nic nedala“ se v naší škole ještě pořád dala zaslechnout, i když už uběhlo pěkných pár roků, co zatrhl rozdávání láhví s odporně vlažným mlékem, které jsme museli denně pít.

„A za třetí, každých pár minut tu někoho zamordujou. Díky tomu je teď Yorkshire slavný, díky mrtvým holkám.“

Tetička odložila vařečku a otevřela dveře naší prastaré lednice se zarezlými rohy, která na protest zaskřípala. Když zjistila, co všechno uvnitř schází, nespokojeně zamlaskala a vytáhla ošoupaný sešit s kroužkovou vazbou, který neustále nosila u sebe. Z kroužků vyndala podobně otlučený pahýlek tužky a olízla ho.

„Máslo, mléko, sýr.“

Viděla jsem, jak si ta slova slabikuje, zatímco je úhledně zapisuje anglickým krasopisem, na který byla tak pyšná. Tetička Jean v životě nestrpěla žádný nepořádek, všechno vždycky srovnala do řady. Občas mě napadlo, jestli nedělá

to samé i s naší rodinou. Dopsala seznam, zavřela lednici-ku a podívala se na mě.

„A ani to nejsou obyčejné holky, ale *tamty ženské*.“

Strašně ráda bych se zeptala, jaký typ žen tím myslí, jest-li jsou třeba stejné jako Margaret Thatcherová. Vždycky mě zajímaly ženy, které tetička Jean neschvalovala — a že jich bylo —, ale už jsem věděla, že ode mě neočekává ani nevyžaduje žádný komentář. A tak jsem dál mlčela, jenom jsem se pohodlněji uvelebila, zatímco tetička opakovala své názory jako kolovrátek. Na ty vraždy jsem se jí ale ptát nepotřebovala. Každý v Yorkshiru věděl, že se tu usadil bubák, který má kladivo a nenávidí ženy.

Poprvé jsem o yorkshirském Rozparovači slyšela před dvěma lety, krátce před mými desátými narozeninami. Všichni jsme seděli u nás v obýváku: já, máma, táta a tetička Jean. Bylo to krátce poté, co se k nám tetička musela nastěhovat, a já jsem si na její přítomnost ještě pořád zvykla a snažila se plnit všechny požadavky, které na mě měla. Snažila jsem se nebýt vidět, nebýt slyšet, ale navzdory všemu úsilí mě moje povaha vždycky zradila a v nečekanou chvíli se vydrala znovu na povrch.

V černobílé televizi posazené na polici zrovna běžely večerní zprávy. Máma, táta a tetička Jean seděli na pohovce a vzhlíželi k ní, jako kdyby v kostele poslouchali kázání. Jednou týdně jsem si myla vlasy a dnes jsem je zrovna měla mokré a díky tomu jsem mohla sedět v křesle, které bylo většinou rezervované pro mámu, když sešla dolů. Křeslo stálo hned vedle plynového přímotopu, jehož mřížka jasně žhnula, a když jsem se k ní otočila, zahřívala mi obličej.

Jinak byla v místnosti taková zima, že člověk viděl obláčky vlastního dechu. Zrovna jsem pozorovala hnědé, oranžové a hořčicové obrazce na našem koberci, připomínající vzory, které jsme kreslili na spirografu, co jsem dostala loni na Vánoce, když mi došlo, že se nálada v místnosti změnila, jako by z ní někdo vysál všechnen vzduch. Byl to podobný pocit, jako když jsme se ve škole všichni z plných plic nadechli a tak dlouho zadržovali dech, dokud jsme celí nezčervenali a se smíchem a hekáním nezačali lapat po vzduchu.

Odtrhla jsem oči od koberce, na obrazovce se objevil vážně se tvářící policista, ověncený různými vyznamenáními. Všimla jsem si, jak táta upřeně pozoruje mámu, jako by kontroloval, jestli je naživu. Když se nedočkal žádné reakce, obrátil se na tetu Jean a obočí mu létalo nahoru a dolů. Vždycky jsem se tomu smála. Jenomže teď na tom nic vtipného nebylo. Nechápala jsem, co se děje.

„Mohu potvrdit, že dvaadvacetiletá Jean Jordanová je šestou obětí yorkshirského Rozparovače. Jedná se o brutální vraždu. Byla udeřena do hlavy tupým předmětem a utrpěla množství řezných ran. Jde o další prostitutku...“

Narovnala jsem se, tohle slovo jsem ještě nikdy neslyšela. Táta v tu chvíli zakašlal a přehlušil televizi, tetička Jean se postavila, aby přepnula program, ale já už jsem vyhrkla: „Co je to prostitutka?“

Táta a tetička Jean si vyměnili další pohled. Táta se zavrtěl, teta ztuhla. Máma dál nepřítomně zírala na obrazovku, jen nepatrný záblesk v očích prozradil, že něco vnímá, ten ale zmizel stejně rychle, jako se objevil. Na mě se nikdo nedíval.

Nakonec se ozval táta: „Ehm, to je někdo... někdo, kdo pomáhá policii.“

„Dáš si před spaním meltu?“ zeptala se mě tetička Jean hlasem tvrdým jako kámen, zamířila ven z pokoje a mně pokynula, ať jdu za ní. Když jsem se vrátila, v televizi běžel úplně jiný program a celý ten rozhovor jako by se nikdy neodehrál.

Od toho dne Rozparovač číhal všude kolem. Ve škole jsme si už nehráli na normální honěnou, ale na „Rozparovače“, což bylo mnohem strašidelnější. Kluci z naší třídy si své lesklé bundy proti dešti zapnuli jenom u krku, a když pobíhali kolem, bundy okolo nich vlály jako křídla dravých ptáků. Lítali po hřišti a naháněli nejhezčí holky, včetně mé nejlepší kamarádky Sharon, a ty před nimi s křikem prchaly. Já jsem se o jeho oběti moc nezajímala, jenže pak byla pár dní před volbami zabita devatenáctiletá Josephine Whitakerová, úřednice stavební spořitelny.

Táta odešel do hospody a na kuchyňském stole nechal položené noviny. Zvedla jsem je, abych je uklidila, protože tetička Jean nesnášela nepořádek. Nejvíc mi v paměti utkvěly obrázky na titulní straně: Josephinina usměvavá tvář s velkýma očima olemovaná hustými, tmavými vlasy a vedle ní fotky jejího částečně zakrytého těla v tamním parku. Utržila dvacet jedna ran šroubovákem.

Měla jsem pocit, že umřel někdo, koho jsem znala. Možná za to mohl její věk, byla ještě dost mladá na to, aby o ní muži v televizi mluvili jako o „dívce“, a jen o pár let starší než já. Možná to bylo proto, jakými slovy ji popisovali: „nevinná“ a „počestná“. Nepatřila mezi *tamty ženské*, jak je nazývala tetička Jean. Na ty fotky jsem se dívala pořád dokola,

přeskakovala jsem očima z jedné na druhou a srdce mi bušilo až v uších.

V den voleb se táta vrátil domů pozdě. Už jsem seděla u stolu natěšená na večeri a čekala jsem, až si umyje ruce a přídá se k nám. Když si ke mně přisedl, kuchyní zavanula vůně mužského potu a písku na ruce. Rozcuchal mi vlasy, což byl jeden ze vzácných projevů jeho náklonnosti.

„Už je to skoro hotové, Austine,“ oznámila tetička Jean. Pokývala hlavou a položila před něj kouřící šálek čaje. Já jsem se nedočkavě zavrtěla. „Nechej toho, Miv,“ napomenula mě. „Jsi jako pytel blech, chvíli neposedíš.“

Okamžitě jsem ztuhla, svésila jsem hlavu a kousla se do rtu. Máma mi tohle kdysi pořád opakovala. Jenomže se přitom vždycky usmívala.

„Jestli nevíš, co se sebou, tak zanes tohle nahoru,“ nakázala mi tetička Jean a podala mi táč s miskou, ze které se linula hustá, výrazná vůně rajčatové polévky. V břichu mi ještě hlasitěji zakručelo. Otočila jsem se — opotřebované křeslo v obývacím pokoji bylo prázdné. Dneska musel být špatný den.

S očima přišpendlenýma na táč jsem krůček po krůčku vystoupala po úzkých schodech, pěkně pomalu, aby zisky nevyšpláchla ani kapka. Nahoře jsem jídlo postavila před zavřené dveře do ložnice, jemně jsem na ně zaťukala a s napětím čekala, jestli něco uslyším. Nic. Po špičkách jsem se vrátila dolů. Ve chvíli, kdy jsem došlápla na poslední schod, se ozvalo téměř neslyšné zasténání dveří a já si s úlevou oddechla. Aspoň že jí. Dnešek přece jen nebude tak strašný.

V kuchyni si teta mezitím sundala zástěru, na sobě měla svůj oblíbený svetr se záplatami na loktech, který nosila zapnutý až ke krku. Tetička prostě měla ráda věci pod kontrolou, své naškrobené lokny strkala jednou týdně pod vysoušecí helmu v kadeřnictví a její silné tělové punčochy neukazovaly ani kousíček kůže. Právě teď krájela velký masový koláč a dávala ho na talíře. Táta se začel do nejnovějších výsledků kriketu v *Yorkshire Chronicle*, ale jakmile před ním přistálo jídlo, noviny zavřel. Při jídle jsme všichni tři seděli namačkaní okolo kulatého stolu.

Než se k nám tetička Jean přistěhovala, večereli jsme s podnosy na sedačce a u toho měli puštěnou telku, občas někdo hlučel, občas se někdo zasmál. Když se před pár lety stávkovalo a nešla elektřina ani topení, máma z toho dokázala udělat hru. Předstírala, že táboříme, a tak jsme jedli u svíček, na hlavě jsme měli naražené kulichy a zpívali jsme písničky k táboráku. Sice jsme tehdy večereli za tmy, ale život byl plný světla, ne téhle nudné šedi, která na nás padla, když máma přestala mluvit a tetička Jean se chopila příležitosti, aby tuhle mezeru vyplnila.

Tetička si odkašlala a prostor mezi námi ještě zmenšila, když vedle talířů položila svůj sešit a otevřela ho. Poznamenala si ještě pár dalších bodů, proč je Margaret Thatcherová *katastrofa pro zemi, a speciálně pro Yorkshire*. A vše, co měla na papíře, do puntíku přesně opakovala nahlas.

Táta beze slova jedl koláč a oči upíral na talíř před sebou. Nedal nijak najevo, že poslouchá, zatímco tetička přednášela ty samé důvody, které mi říkala už o něco dřív, a jako bonus přidala názor, že „ženy, co si moc vyskakují“,

a něco jménem „imigrace“ mohou za to, že to s Yorkshirem jde pěkně z kopce.

Povzdechla si a tuhé vlny se jí rozhoupaly. „Já ti nevím, Austine. Občas si říkám, proč to rovnou nevzdáme a nepřestěhujeme se na jih.“

Zarazila jsem se, vidlička zůstala viset na půl cesty mezi mojí pusou a talířem. To myslela vážně? V naší rodině představoval jih ještě horší osud než smrt. „Jsme Yorkshiřani skrznaskrz,“ říkávala tetička Jean. „V žilách nám odnepaměti proudí vřesoviště a textilky.“

Kousek koláče, který se pohupoval na konci vidličky, jsem vrátila zpátky na talíř, hlad mě přešel. Táta vzhledl. Bez přemýšlení jsem vyhrkla:

„My se nemůžeme odstěhovat.“

Samotnou mě překvapilo, jak nahlas jsem to řekla. Oba se na mě podívali.

„Myslíš?“ opáčil táta a vypadal pobaveně. Zato tetička Jean neměla ve tváři ani kapku pochopení.

„Ty budeš dělat, co ti nakážeme,“ zpražila mě a ukázala na můj talíř, jako by tím chtěla říct: *A k tomu patří i to, že sníš večeři.*

„Jenomže tady máme VŠECHNO,“ pokračovala jsem a měla jsem tím na mysli svou nejlepší a jedinou kamarádku Sharon. V krku jsem ucítila knedlík a marně jsem se ho pokoušela spolknout. Pláč byl další z věcí, které tetička neschvalovala.

Táta odložil příbor a poprvé se místo na jídlo pořádně podíval na tetičku Jean. Z hromádky chlebů s tlustou vrstvou másla, která stála uprostřed stolu, si vzal jeden krajíc a vytřel jím šťávu z talíře. „Nový začátek by nám všem

mohl prospět. Měli bychom se nad tím zamyslet.“ Pohledem zabloudil ke stropu, nad námi se ozýval zvuk kroků, pomalu a těžce přecházejících sem a tam. Sledovala jsem jeho pohled, a když jsem se podívala zpátky dolů, všimla jsem si, že nás tetička oba pozoruje. V jejích očích jsem uviděla něco, co jsem neuměla pojmenovat a co zmizelo stejně rychle jako talíře, které sklídila ze stolu.

V tu chvíli mi došlo, že je to vážné.

V noci jsem ležela v posteli, němé stíny mého psacího stolu, knihovny a staré těžké ořechové skříně ozařovaly paprsky měsíce, které dovnitř proklouzly skulinou v závěsech. Měla jsem pocit, že mě z plakátu sledují dávno vybledlé oči pohádkových postaviček Wombles, na které jsem byla už moc velká. Jejich známé obrysy mi zase vehnaly slzy do očí.

Sevřela jsem bočnice postele a prsty přejela po tuhé, kousavé pokrývce, přitom jsem přemýšlela nad tím, jaké by to bylo opustit Yorkshire. Vzpomněla jsem si, jak jsme u nás naposled šli na pálení ohňů. Máma usoudila, že už jsem dost stará na to, abych vyzkoušela horskou dráhu, a když jsme pak letěly vzduchem, měla jsem pocit, že mě to vymrští přes okraj světa. Neřvala jsem zděšením jenom proto, že mě pevně držela za ruku. Pořád si dokážu vybavit teplou vůni perníku, který jsme snědly, voněla jí po něm kůže. Teď už vím, že se to nebude opakovat. Za poslední dva roky jsem zjistila, jak moc se lidi můžou změnit. A když jsem se nemohla spolehnout na lidi, tak jsem potřebovala, aby to vyvažovaly aspoň místa a věci. Nemohli jsme se odstěhovat.

Sáhla jsem po jediné věci, na kterou jsem se *vždycky* mohla spolehnout. Panenky ani plyšáci mi nikdy nepomáhali, místo toho jsem vzala do ruky pořádně osahanou knížku Enid Blytonové, kterou mi máma pořídila na blešáku. Patřila do série se Správnou pětkou, ležela nahoře na hromádce oblečení vedle postele, obálka už se jí krabatila a měla volné listy. Na veřejnosti bych ji už nečetla, na to jsem byla moc velká, ale doma jsem ji brala jako starého kamaráda. Zbožňovala jsem, když Správnou pětku na konci každého dobrodružství obskakovala tetička Fanny a starala se o to, aby měli dostatečný přísun sendvičů.

Nechala jsem se pohltnout známým příběhem a přitom jsem čekala ještě na jednu dávku pravidelného povzbuzení. Od té doby, co máma přestala mluvit, mi táta každý večer chodil dát dobrou noc. Byla to chabá náhražka za to, jak mi máma zpívala, ukolébávala mě do spánku a u toho mě hladila po vlasech. Nikdy si nevybírala hloupé dětské písničky, jenom melodické, smutné písně od Beatles nebo Carpenters, které něžně zpívala svým krásným hlasem. Jenomže to byl jediný okamžik, který jsme s tátou měli pro sebe, a tak se z toho stal vzácný rituál, po kterém odešel dolů a buď se s tetičkou díval na televizi, nebo „si vyrazil na jedno“, což se poslední dobou dělo čím dál častěji. Když se ve dveřích objevila jeho hlava, odložila jsem knížku a hned jsem vypálila:

„To se fakt odstěhuju?“

Vešel dovnitř, usadil se na kraj postele a začal si pohrávat s uvolněnou přízí z háčkovaného přehozy, kterým jsem byla přikrytá.

„Vážně by to bylo tak hrozné?“ zeptal se s úsměvem a kývl ke *Správné pětce*, kterou jsem měla otevřenou na klíně. „Myslel jsem, že máš dobrodružství ráda.“

Prekvapeně jsem se na něj podívala. Použít proti mně knížku byla pěkná podpásovka.

„A co kriket?“ zeptala jsem se. „Když nebudeš v Yorkshiru, tak nemůžeš jezdit na zápasy yorkshirského kriketového klubu.“

Kriket byl jediný jazyk, který jsme s tátou sdíleli. Složitá pravidla a názvosloví téhle hry bych dokázala vyjmenovat nazpaměť, i kdyby mě probudili o půlnoci, protože jí byl naprosto posedlý. S oblibou jsme doma žertovali, že si naši skoro ani nepořídili děti, protože by to tátovi komplikovalo výjezdy za yorkshirským týmem. Nakonec jsem to ale nebyla já, kdo mu stál v cestě. Bylo mi jasné, že trochu překrucuju pravidlo hlásající, že za tým mohou hrát jenom rodáci z Yorkshiru, ale ono stejně úplně nefungovalo. Táta se podíval na hodinky, jako by ho půllitr piva očekával v přesný čas. „Yorkshire už není, co býval,“ zamumlal a vstal.

V žaludku se mi zase dala do pohybu horská dráha.

„Kvůli těm vraždám?“

„Jo, ty k tomu taky patří,“ souhlasil, zatímco šel ke dveřím. „Ale s tím si nedělej starosti,“ slabě se na mě usmál, zhasl velké světlo a pomalu zavřel dveře.

Sáhla jsem pod postel pro baterku, rozsvítila ji a vrátila se zpátky ke čtení. Stačilo pár stránek a moje mysl i tělo se uklidnily, slova na mě zapůsobila jako hypnóza. Bylo mi jasné, že moje oblíbená hrdinka Georgina, které se říkalo George, protože chtěla být kluk a taky kvůli tomu,

že byla „hustá“, by ze stěhování, a dokonce ani z yorkshirského Rozparovače strach neměla. Spíš by povolala zbytek Správné pětky a pokusila se ho chytit.

*Co kdyby ho někdo chytil? uvažovala jsem, zatímco jsem usínala. Co kdyby ty vraždy přestaly a my tu mohli zůstat? To bych nikdy nemusela opustit Sharon a mohly bychom být nejlepší kamarádky napořád.*

## 2

# Austin

Austin za sebou zavřel vstupní dveře, na chvíli se zastavil a povzdechl si. Napřímil shrbená ramena a křivá záda — pěkně pomalu jako horník, který vylézá z podzemí. Doma teď po něm všichni něco chtěli: aby odpovídal na otázky, staral se o věci, a ještě je opravoval. A tu jedinou věc, kterou by opravit chtěl, opravit nemohl. Venku pocítil, že může zase dýchat. Vydal se na konec ulice a při chůzi si do rytmu kroků odříkával: „Enyky benyky kliky bé,“ přeskakoval popraskané šedé dlaždice a přitom si pohrával s myšlenkou, kam se toho večera vydá. Když došel ke křižovatce, usoudil, že Červený lev je nejbližší, a i když je pátek večer, bude tam nejspíš i největší klid. Většina lidí hned po práci zamířila do hospod v centru města, teprve později se z nich začali přesouvat dál. Nejdůležitější ale bylo, že tam od něj nikdo nebude nic chtít, tedy kromě toho, aby si dal pivo.

Došel k hospodě a zatáhl za těžké černé dveře. Venku bylo ještě světlo, slunce teprve začalo zapadat, ale uvnitř to díky tmavě červeným kobercům a vínově rudé aksamitové tapetě vypadalo, jako by už byla noc. Odhadl to správně, byl

tam klid. Na hnědých stoličkách u hnědého dřevěného baru sedělo jako vždycky pár dohněda oblečených štamgastů, kteří se skláněli nad hnědými püllitry a nad nimi se vznášel dýmový opar.

Austin si objednal pivo a ukázal na hromádku novin vedle jednoho z nich. „Jasně, vem si je,“ zamumlal muž s cigaretou v puse, aniž se na něj podíval. Austin jimi začal listovat, hledal místní rubriku a novinky o kriketu. Celostátní tisk byl vždycky plný kravin a on věděl, že dnes to bude ještě horší. Jediná výhoda byla, že první stránky nezaplňoval Rozparovač. Místo toho z nadpisů tryskalo nadšení a optimismus, které Austin nesdílel. Četl jeden titul za druhým, každý z nich byl ódou na novou premiérku: *Maggie na vrcholu. Maggie to zvládla. Pomůžeme premiérce udělat z Británie zase tu báječnou zemi.*

„Zapíjíš smutek, Austine?“

Vyrušil ho Patrick, malý podsaditý barman, který před něj postavil sklenici s pivem. „Ženská u moci, takže jsme v pěkném průseru, co?“ doplnil, jako by ho ta zpráva spíš pobavila, než trápila. Austin měl na Thatcherovou stejný názor jako jeho sestra a podle jejích dosavadních činů tušil, že to s Yorkshirem a jeho obyvateli půjde dál z kopce. Upil piva, aby se vyhnul odpovědi, ale Pat přišel s ještě horší otázkou.

„Jak to jde doma?“ zeptal se. Aspoň trochu ztlumil hlas, aby ho neslyšeli štamgasti.

„No však víš,“ odpověděl Austin stejně neurčitě, jak se od něj očekávalo. Než mohl Pat něco dodat, odnesl si Austin pivo i noviny k nejmenšímu stolku v hospodě, byl to dřevěný rozviklaný kus rozkládacího nábytku, u kterého stála

jediná židle. Zkusil se ponořit do textu, ale pořád musel myslet na to, co by Marian — Marian, kterou byla *předtím* — řekla na to, že je Thatcherová premiérka. Dokázal si představit, jak by začala vášnivě kázat o právech dělníků, tváře by jí zrůžověly vzrušením a on by se za chvíli neudržel a naklonil by se k ní, aby ji políbil, zatímco ona by se rozesmála a snažila se mu vykroutit. „Austine, já to myslím vážně.“ Povzdechl si, vzduch mu z těla unikl pomalu jako z propíchnuté pneumatiky.

Nemělo smysl si takové věci představovat, ale Patriciova zaobalená otázka ho oklikou vrátila domů. Co si měl myslet o své tiché ženě a tvrdohlavé sestře? Nejvíc ho ovšem bolelo pomyšlení na jejich naivní, zanedbávanou dceru. Sílicí pocit viny spláchl douškem piva.

Odhodlaně se rozhlédl po hospodě, jestli tam není někdo, kdo by jeho myšlenky odvedl jinam. Kromě lidí skrčených u baru, kteří už patřili víc k inventáři než k hostům, mu zrak padl na jedinou další osobu. Tenhle muž se hrbil nad pivem a seděl v opačném rohu než Austin, jako by od sebe chtěli být co nejdál. Najednou vzhlédl, jako by na sobě ucítil Austinův pohled, a Austin hned oči odvrátil, protože mu došlo, že tenhle zavalitý člověk s ledově studenýma očima je Kevin Collier. A tomu je lepší jít z cesty. Austin se snažil hledět si svého a zároveň nešťoural do životů dalších lidí. Jenomže teď u něj žije jeho sestra, což znamená, že se nemůže vyhnout řečem, které se v takhle malém městě prostě vedou. Podle Jean se Kevin stýkal s „pochybnými existencemi“ a měl okolo sebe „celej klan kluků“, kteří „rostou pro kriminál“. Jeho sestra sice slovy „pochybná existence“ titulovala každého druhého, ale Austin byl jednou

svědkem toho, jak Kevin po někom vystartoval s tágem jenom proto, že na něj ten člověk příliš dlouho zíral. O tom, jestli oční kontakt považoval za agresivní, nebo nevinný, u něj rozhodoval počet vypitých piv. Naštěstí pro Austina to vypadalo, že je ještě brzo a že mu jeho chvilková nerozvážnost projde.

„Zdravíčko, Austine!“

„Zdravíčko, Gary,“ zamumlal Austin, přitom zachytil Patův pohled a oba ve stejný okamžik protočili oči.

Hospoda se rozhlučela, Gary každého zdravil jménem a štamgasty poplácával po ramenou. Následovala ho skupinka jeho kumpánů, kteří se smáli každému jeho slovu a pochlebovačně přikyvovali. Austin nikdy nepochopil, jak je možné, že Garyho obdivuje tolik mladochů. Rozuměl, proč se nad ním rozplývají dívky, byl to rozhodně fešák, ale podle Austina byla tahle hlučná póza „obyčejného kluka“ prostě jenom póza a nic víc. Měl dojem, že to Pat vnímá stejně.

„Dáš si ještě jedno?“ kývl Pat k Austinově prázdné sklenici. Bylo vidět, že oddaluje moment, kdy bude muset jít obsloužit Garyho a jeho partu. Austin se podíval na hodiny. Jeho manželka už bude beztak v posteli, dcera bude ponořená do knížky a Jean bude zavřená u sebe v předním pokoji, kde jí udělal provizorní ložnici. Vzduch byl čistý, ale jemu se domů ještě nechtělo.